

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ :— ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବ ଧର୍ମ ପିତାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆଦି ପିତା ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକାଶିତା ବରହମା, ଯାହାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କରମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବାର ଉପାୟ କ’ଣ?

ଉତ୍ତର:- ଏହି ଜନ୍ମର କୌଣସି କରମ ବାବାଙ୍କୁ ଲୁଚାଅ ନାହିଁ, ଶରୀର ଅନୁସାରେ କରମ କରିବା ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତ୍ୟେକ କରମ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବ । ତେବେ ସବୁ କଥା କରମ ଉପରେ ହିଁ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଯଦି କୌଣସି ପାପ କରମ କରି ଲୁଚାଇ ତେବେ ୧୦୦ ଗୁଣ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ପାପ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ତୁଟି ଯିବ ଏବଂ ଶେଷରେ ସତ୍ୟନାଗ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ସତ୍ୟରେ ଚାଲ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା ମିଠା ଶେହଲା ପିଲାମାନେ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେମାନେ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଦିନର ଯାତ୍ରୀ । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଏଠାରେ ରହିବାର ଅଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ତ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ନା । ତେଣୁ ଏହି କଥାକୁ ଭୁଲି ଯାଅ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ଅଛ ତେଣୁ ଭିତରେ ଭିତରେ ବହୁତ ଗଦ୍ ଗଦ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଆଖିରେ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ତାହା ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଏହି କଥା ମଧ୍ୟ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇସାରିଛି, ଏବେ ବାବା ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସମସ୍ତ ଶେଷ ହେବା ପରେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ନୂଆ ପୁରୁଣା ଏବଂ ପୁରୁଣା ନୂଆ, ଏହି ଚକ୍ରର ଢ଼ଞ୍ଚାନ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଅନେକ ଥର ଆମେ ଏହିଭଳି ଚକ୍ର ଲଗାଇଛୁ । ଏବେ ଏହି ଚକ୍ର ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଆମେ ଅଳ୍ପ କେତେଜଣ ଦେବତାମାନେ ହିଁ ରହିବୁ । ମନୁଷ୍ୟ କେହି ବି ରହିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ତ ପକ୍କା ରହିଛି ନା । ବାକି କରମ ଉପରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଯଦି ଓଲଟା କରମ କରେ ତେବେ ମନ ଭିତରେ ନିଶ୍ଚିତ ପଶ୍ଚାତାପ ହୋଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ଏହି ଜନ୍ମରେ ଏପରି କୌଣସି ପାପ କରମ କରିନାହିଁ ତ? ଏହା ହେଉଛି ଛି-ଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ଦୁନିଆ ଜାଣି ନାହିଁ ଯେ ରାବଣ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । ବାପୁଜୀ କହୁଥିଲେ ରାମରାଜ୍ୟ ଦରକାର କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ବୁଝି ନ ଥିଲେ । ଏବେ ବେହଦର ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ରାମ ରାଜ୍ୟ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ । ଏହା ହେଉଛି ଅନ୍ୟକାର ଦୁନିଆ । ଏବେ ବେହଦର ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବରଷା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଭକ୍ତି କରୁନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ବାବାଙ୍କର ହାତ ମିଳିଛି । ବାବାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ବିନା ତୁମେମାନେ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ବୁଡ଼ିରହିଥିଲ, ଏଠାରେ ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ଭକ୍ତି । ଢ଼ଞ୍ଚାନ ମିଳିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ଏବେ ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି - ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ, ପୁଣି ପବିତ୍ର ରାଜ୍ୟକୁ ଆସିବୁ । ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚାନ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ଵମୟରେ ମିଳୁଛି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ଵମୟ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ଛି-ଛି ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ଗୁଲ୍-ଗୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର, କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ ହେଉଛ । ତେବେ ଏଭଳି କିଏ କରାଉଛନ୍ତି? ବାବା । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବେହଦର ଅର୍ଥାତ୍ ଅବିନାଶୀ ପିତା । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ବେହଦର ପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ପାରଲୌକିକ ବାବା ଆତ୍ମା ହିସାବରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପରେ ପୁଣି ବରହମାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ନା । ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଜାଣିସାରିଛ । ବିଷୟଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ । କେତେ ସୁନ୍ଦର ସୁସଜ୍ଜିତ ମୂର୍ତ୍ତି ଅଟେ । ସ୍ଵର୍ଗର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ନା, ତାଙ୍କୁ ତ ସତ୍ତ୍ଵମୟ ହିଁ କୁହାଯିବ । ବରହମାଲୋକ, ସୁକ୍ଷ୍ମଲୋକ, ସ୍ଥୂଳଲୋକର ଢ଼ଞ୍ଚାନ ମଧ୍ୟ ଏହି ସତ୍ତ୍ଵମୟରେ ହିଁ ମିଳୁଛି ନା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସତ୍ତ୍ଵମୟ । ଭକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି - ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । ପାବନ ଦୁନିଆକୁ ନୂଆ ଏବଂ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ କୁହାଯିବ । ତୁମେମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପାର୍ବତ ରହିଛି । କ୍ରିଏଟର୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଏବଂ ଡାଇରେକ୍ଟର ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଅଟନ୍ତି ନା, ଯେହେତୁ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମାନୁଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ତାଙ୍କର କିଛି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଥିବ ନା! ତାଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, କାରଣ ତାଙ୍କର ଶରୀର ନାହିଁ । ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯିବ ଅଥବା ଦେବତା କୁହାଯିବ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତ ନା ଦେବତା ନା ମନୁଷ୍ୟ କହିପାରିବା, କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କର ଶରୀର ହିଁ ନାହିଁ । ଏହି ଶରୀରକୁ ତ ଅସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ନେଇଛନ୍ତି । ସେ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି, ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ - ଶରୀର ବିନା ମୁଁ ରାଜଯୋଗ କିପରି ଶିଖାଇବି! ମୋତେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମାଟି ଗୋଡ଼ି ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ - ମୁଁ କିପରି ଆସୁଛି! ଏବେ ତ ତୁମେମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ତ ଏହା ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ, ତାହା ହେଲେ ଦେବତାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ରାଜତ୍ଵ କିପରି ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ? ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ଵମୟରେ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିଥିବେ । ଏହି କଥାକୁ ସ୍ମରଣ କରି ଏବେ ତୁମକୁ ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୁରା କରିଛୁ । ବାବା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହିଭଳି ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି

ବରହମାତ୍ସ୍ୟଙ୍କର ଏହା ବହୁତ ଜନମର ଶେଷ ଜନ୍ମ । ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜ କୁମାର ଶରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଶିବତ୍ସଙ୍କର ୮୪ ଜନ୍ମ ବୋଲି କହିବ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପୁରୁଷାରଥର କରମ ଅନୁସାରେ ଏକଥା ଜାଣିଛନ୍ତି । ମାୟା କିନ୍ତୁ ବହୁତ କଥା, କାହାକୁ ବି ଛାଡ଼ୁନାହିଁ । ଏକଥା ବାବା ମଧ୍ୟ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ବାବା ଅନନ୍ତରମ୍ଭାସୀ ଅଟନ୍ତି । ନା, ସିଏ ସମସ୍ତତ୍ସଙ୍କର ଚାଲିଚଳଣିରୁ ଜାଣୁଛନ୍ତି । ସମାଚାର ଆସୁଛି-ମାୟା ଏକଦମ୍ କଷ୍ଟରା ଗିଳି ଦେଉଛି, ଏପରି ବହୁତ କଥା ତୁମକୁ ଜଣାପଡ଼ୁନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ବାବାତ୍ସକୁ ତ ସବୁ ଜଣାପଡ଼ିଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ବାବା ତ ଅନନ୍ତରମ୍ଭାସୀ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତ ଅନନ୍ତରମ୍ଭାସୀ ନୁହେଁ । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକତ୍ସଙ୍କର ଚାଲି-ଚଳଣିରୁ ହିଁ ସବୁ କିଛି ଜଣା ପଡ଼ିଥାଏ । କେହି କେହି ତ ବହୁତ ଖରାପ ଚାଲି-ଚଳଣି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଖବରଦାର କରୁଛନ୍ତି । ମାୟାଠାରୁ ସତରକ ରହିବାକୁ ହେବ । ମାୟା ଏପରି ଅଟେ ଯିଏକି କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ ଏକଦମ୍ କଷ୍ଟରା ଗିଳିଦେଉଛି । ଯଦିଓ ବାବା ବୁଝାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ କିଛି ବି ରହୁନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖବରଦାର ରହିବାକୁ ହେବ । କାମ ବିକାର ତୁମର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଜଣାପଡ଼ିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ବିକାରରେ ଯାଉଛୁ, ଏପରି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହେଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି କିଛି ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ସତ କହିଦିଅ, ଲୁଚାଅ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ଶହେ ଗୁଣା ପାପ ହୋଇଯିବ, ଯାହାକି ଭିତରେ ଭିତରେ ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରିବ ଏବଂ ଅବସ୍ଥା ଏକଦମ୍ ତଳକୁ ଖସିଯିବ । ତେଣୁ ସତ୍ୟ ପିତାତ୍ମକ ସହିତ ବିଲକୁଲ୍ ସଚ୍ଚା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ନଚେତ୍ ବହୁତ କଷ୍ଟ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମାୟା ବହୁତ କଥା ପରୀକ୍ଷା ନେଉଛି । କାରଣ ଏହା ରାବଣର ଦୁନିଆ । ତେବେ ଆମେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବା! ଆମେ ଯେଉଁ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛୁ ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବା । ପିତା ଯଦି ନୂଆ ଘର ତିଆରି କରନ୍ତି ତେବେ ପିଲାମାନେ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ ଆମ ପାଇଁ ହିଁ ନୂଆ ଘର ତିଆରି ହେଉଛି, ତେଣୁ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଏହା ତ ବେହଦର କଥା । ଆମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସାମ୍ବରଗ ତିଆରି ହେଉଛି । ସାମ୍ବରଗରେ ତ ରହିବା ପାଇଁ ଘର ନିର୍ମିତ ଥିବ । ଏବେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯିବା । ବାବାତ୍ସକୁ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବା ସେତେ ଗୁଲ୍-ଗୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଫୁଲ ଭଳି ହୋଇଯିବା । ଆମେ ବିକାରର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ କଣ୍ଟା ହୋଇଯାଇଥିଲୁ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ମାୟା ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପିଲାତ୍ସକୁ ଏକଦମ୍ କଷ୍ଟରା ଖାଇଯାଉଛି, ତୁମେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଜାଣିଛ ଯେଉଁମାନେ ଆସୁନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ମାୟାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଗଲେଣି । ବାବାତ୍ସକ ପାଖକୁ ତ ଆସୁନାହାନ୍ତି । ଏହିଭଳି ମାୟା ଅନେକତ୍ସକୁ ଗିଳି ଦେଉଛି । ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି, ଭଲ ଭଲ କହି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି - ମୁଁ ଏପରି କରିବି, ସେପରି କରିବି, ମୁଁ ତ ଯଜ୍ଞ ପାଇଁ ପ୍ରାଣ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛି । ଆଜି କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ନାହାଁନ୍ତି, କାରଣ ତୁମମାନଙ୍କ ଲଜେଇ ମାୟା ସହିତ ହେଉଛି । ଯାହାକୁ ଦୁନିଆରେ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହା ଦୃଢ଼ାରା ତୁମେ ଅନୁକାରରୁ ଆଲୋକକୁ ଆସିଯାଉଛି । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନେତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ବେହଦର ବାବାତ୍ସକୁ ମନେ ପକାଅ । ଭକ୍ତିରେ ତୁମେ ମନେ ପକାଉଥିଲ ନା । କହୁଥିଲ - ତୁମେ ଆସିଲେ ଆମେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ, କିନ୍ତୁ କିପରି ସମର୍ପଣ ହେବ! ଏକଥା ଜାଣିନ ଥିଲ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ବାବାତ୍ସଙ୍କର ଜନ୍ମକୁ ଅଲୌକିକ ଜନ୍ମ କୁହାଯିବ । ତୁମକୁ କିପରି ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି! ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କହୁଛ ଲଏ ତ ସେହି ବାବା ଅଟନ୍ତି ଯିଏ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆମର ପିତା ହେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାବା-ବାବା କହୁଛୁ, ବାବା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷକ ରୂପରେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଆଉ ତ କେହି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏପରି ବାବାତ୍ସଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ପୁଣି ସେହି ଶିକ୍ଷକତ୍ସଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଦରକାର । ଖୁସିରେ ଗଦ୍-ଗଦ୍ ହେବା ଦରକାର । ଯଦି କେହି ବିକାରୀ ହୋଇଗଲା ତେବେ ତା'କୁ ଖୁସିର ଅନୁଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସେ ଯେପରି ଆମର ଜାତି ଭାଇ ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କେତେ ସବୁ ସାତ୍ତ୍ଵିଆ ରହିଛି । ତୁମର ସରନେମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସାତ୍ତ୍ଵିଆ ଦେଖ କେତେ ବଡ଼ । ଲଏ ହେଉଛନ୍ତି ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଗ୍ରେଟ୍-ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ଫାଦର ବରହମା, ତାତ୍ସକୁ କେହି ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ଶିବବାବାତ୍ସକୁ ସର୍ବବିଶ୍ୱାସୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବରହମାତ୍ସ୍ୟ ବିଷୟରେ ତ କାହାକୁ ବି ଜଣାନାହିଁ । ବରହମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶତ୍ରୁକଟକର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ରହିଛି । ବରହମାତ୍ସ୍ୟ ସୃକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ତାତ୍ସଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସୃକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ବରହମାତ୍ସ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ତେବେ ପ୍ରଜାପତି ବରହମା କେଉଁଠୁ ଆସିବେ । ସେଠାରେ କ'ଣ ପୋଷ୍ଟସ୍ଥପୁତ୍ର କରିବେ? ଏକଥା କାହାକୁ ହେଲେ ଜଣାନାହିଁ । ପ୍ରଜାପତି ବରହମା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାତ୍ସଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଲଏ ହେଲେ ମୋର ରଥ । ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷ ଜନ୍ମରେ ମୁଁ ଏହାତ୍ମକ ଶରୀରର ଆଧାର ନେଇଛି । ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସତ୍ତ୍ଵଗମ୍ଭୀର ଯେଉଁ ସମୟରେ ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ପବିତ୍ରତା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମୁଖ୍ୟ ଅଟେ । ପତିତରୁ ପାବନ କିପରି ହେବ, ଏକଥା ଦୁନିଆରେ କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦି କେବେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଦେହ ସହିତ ସମସ୍ତତ୍ସକୁ ଭୁଲ । ଏକମାତ୍ର ବାବାତ୍ସକୁ ମନେ ପକାଇବା ଦୃଢ଼ାରା ମାୟାର ପାପ କରମ ସବୁ ଉତ୍ସବ ହୋଇଯିବ । କୌଣସି ବି ଗୁରୁ କେବେ ବି ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ଲଏ ପୁଣି ବରହମା କିପରି ହେଉଛନ୍ତି? ଛୋଟ ବୟସରେ ତ ଗାଁର ପିଲା ଥିଲେ । ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନେଇଛନ୍ତି, ଉତ୍ତମାର ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପରମ୍ଭନ୍ତ ପାର୍ବ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ପୁଣି ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଉଛି । ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲୁଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ବୁଝି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପାରିବ ଏବଂ ଧାରଣା ମଧ୍ୟସ୍ଥ କରିପାରିବ । ଏବେ ତ ତୁମେମାନେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଯାଇଛ । ଆଗରୁ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ଥିଲ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ଥିଲେ ନା । ଏବେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣରେ ଦେଖ ଲଏ ତ ସାମ୍ବରଗର

ମାଲିକ ଥିଲେ ନା । କୃଷ୍ଣ ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ମାଲିକ ଥିଲେ ପୁଣି ଗାଁର ପିଲା ମଧ୍ୟ ହେଲେ । ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଧାରଣ କରି ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ପବିତ୍ରତାର କଥା । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛନ୍ତି - ବାବା, ମାୟା ମୋତେ ତଳକୁ ଖସାଇଦେଲା ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ବିକାରୀ ହୋଇଗଲା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକର । ବାସ୍ ଏବେ ତ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଯୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ, ଶରୀର ନିରାହ ଅର୍ଥେ କରମ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତା'ପରେ ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ପାଇଁ ଲଜେଇ ମଧ୍ୟ ଲାଗିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମ୍ଭମାନେ ଦେଖିବ — କିପରି ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିବ? ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରୁଛ - ଯେହେତୁ ଆମେ ଦେବତା ହେବୁ ତେଣୁ ଆମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ଦରକାର, ସେଥିପାଇଁ ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଏଠାରେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କର ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଉଛି । ତୁମ୍ଭମାନେ ଦାବି କରି ଆସିଛ ଯେ ଆମ ଭଳି ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କର, ତେଣୁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କ କଥା ଅନୁସାରେ ମୁଁ ଆସିଛି, ତୁମକୁ ବହୁତ ସହଜ ରାସ୍ତା ବତାଉଛି । ମନମନାଭବ, ଭଗବାନୁବାଚ ଅଛି ନା, କେବଳ ସେଥିରେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନାମ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପରେ ହେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଇଏ ହେଲେ ପରମଧାମର ମାଲିକ, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକ । ସ୍ଵକ୍ଷମଲୋକରେ ତ କିଛି ବି ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ନମବରାଜ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ସନ୍ଦେହ କରୁଛନ୍ତି । ବାକି ଆଉ ସମସ୍ତେ ପଛରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସାମ୍ରାଜ୍ୟକୁ ତ ସମସ୍ତେ ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ନକଲି ଖୁସି କୌଣସି ସ୍ଵାସ୍ଥୀ ଖୁସି ନୁହେଁ । ବାହାରୁ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସନ୍ତାନମାନେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଥିଲେ, ଯେତେମାନେ କି କେବେ ବି ପବିତ୍ର ରୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବା ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥିଲେ - ଯଦି ବିକାରରେ ଯାଉଛ ତେବେ ପୁଣି ଆସୁଛ କାହିଁକି, ସେମାନେ କହୁଥିଲେ - କ'ଣ କରିବୁ, ରହିପାରୁନାହିଁ । ସବୁଦିନ ତ ଆସୁଛୁ, କିଏ ଜାଣେ କେବେ ଯଦି ତୀର ଲାଗିଯିବ । ଆପଣଙ୍କ ବିନା ସଦଗତି କିଏ କରିବ । ଏହିପରି କହି ଆସି ବସି ଯାଉଥିଲେ । ମାୟା ତ ବହୁତ ପ୍ରବଳ ଅଟେ । ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ - ବାବା ଆମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁଲ୍-ଗୁଲ୍ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କ'ଣ କରିବୁ, ତଥାପି ସତ୍ୟ ତ କହୁଥିଲେ ନା - ଏବେ ନିଶ୍ଚିତ ସେମାନେ ସୁଧୁରି ଯିବେଣି । ସେମାନଙ୍କର ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ଥିଲା ଯେ - ଏହାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଆମେ ସୁଧୁରିବୁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସୃଷ୍ଟି ନାଟକରେ କେତେ ଅଭିନେତା ଅଛନ୍ତି । ଜଣଙ୍କର ଚେହେରା ଆଉଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁ ନାହିଁ । ପୁଣି ଗୋଟିଏ କଳ୍ପ ପରେ ସେହି ଚେହେରାରେ ନିଜର ପାର୍ଟ ରିପିଟ୍ କରିବେ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ସ୍ଵାସ୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ସବୁ ଅଭିନେତାମାନେ ବିଲକୁଲ୍ ସଠିକ୍ ପାର୍ଟ ହିଁ କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିରେ କିଛି ବି ଫରକ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ସବୁ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ଭରି ରହିଛି । ଏସବୁ କେତେ ବୁଝିବାର କଥା । ବାବା କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତଥାପି ପିଲାମାନେ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । କାହାକୁ ବୁଝାଇପାରୁନାହାନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡରାମାନେ ଅଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଳ୍ପରେ ଏହିପରି ରାଜତ୍ଵ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ନା । ସତ୍ୟ ଯୁଗରେ କରମାନଙ୍କରେ କମ ଆତ୍ମା ଆସିବେ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କରମ ଅନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି ନା, ନିଜର ପାର୍ଟକୁ ସେ ନିଜେ ହିଁ ଜାଣିଛି, ଦ୍ଵିତୀୟ କେହି ବି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା—

ମିଠା ମିଠା ସିକଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବଦା ସତ୍ତା ରହିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ପୁରା-ପୁରା ସମର୍ପଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) ଜ୍ଞାନ ରତନକୁ ଧାରଣ କରି ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଭିତରେ ଭିତରେ ଅପାର ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କୌଣସି ବି ଶ୍ରୀମତ ବିରୁଦ୍ଧ କାମ କରି ଖୁସିକୁ ହରାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ବରଦାନ:-

ଜ୍ଞାନର ଗହନ ରହସ୍ୟକୁ ଶୁଣିବା ସହିତ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଆଣୁଥିବା ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଜ୍ଞାନୀ ତୁ ଆତ୍ମାମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଅନୁଭବ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେପରି ଶୁଣିବାକୁ ଭଲ ଲାଗୁଛି ଏବଂ ଗୁହ୍ୟ ରହସ୍ୟଯୁକ୍ତ ଅନୁଭବ ହେଉଛି ସେହିପରି ଶୁଣିବା ସହିତ ତା'କୁ ନିଜ ଭିତରେ ସମାହିତ କରିନେବା ଅର୍ଥାତ୍ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହୋଇଯିବାର ମଧ୍ୟ ଅଭ୍ୟାସ ହେବା ଦରକାର । ମୁଁ ଆତ୍ମା ନିରାକାର ଅଟେ - ଏକଥା ତ ବାରମ୍ବାର ଶୁଣୁଛ କିନ୍ତୁ ଶୁଣିବା ସମୟରେ ନିରାକାରୀ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବୀ ହୋଇ ଶୁଣ । ଯେଉଁଭଳି ଜ୍ଞାନର ପାଣ୍ଡୁ ଶୁଣୁଛ ସେହିଭଳି ଅନୁଭବ କର । ଏହାଦ୍ଵାରା ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପର ସମ୍ପଦତି ଜମା ହୋଇଗଲାଣି ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ସେଥିରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ବ୍ୟସ୍ତ ସଂକଳ୍ପଠାରୁ ସହଜରେ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଜ୍ଞାନକୁ ଜାଣିବା ସହିତ ଅନୁଭବ କରିବାର ଡବଲ ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମା ହିଁ ମସ୍ତ ଫକୀର ବା ଜ୍ଞାନରେ ରମଣ କରୁଥିବା ରମଣ ଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****